

карства; на масичката хаванче, нѣколко мѣдицински книги расхвърлени и револверъ. Надъ лѣгло то му висяше двуцѣвна пушка съ чантичката. Само една картина украсяваше стаята: образътъ на Черногорския князь Никола, а подъ неѣ фотографията на нѣкаква артистка. Всичко показваше, че тукъ е жилище на единъ разсѣянъ ергень: неприбрано, тихо, волно. Въ жгълътъ зѣеше полуотворена врачка на килерчето.

Тамъ прѣди три години ношуваше покойниятъ Левски.

Докторътъ хвърли феса си и сетрето си небръжно, приближи се до врачката, испляска съ ржцѣ и извика:

— Клеопатро! Клеопатро!

Никой не отговори.

— Клеопатро, излѣзъ гължбице!

Изъ килерчето се раздаде нѣкакъвъ гласъ.

Докторътъ сѣдна на единъ столъ срѣдъ стаята и извика: „Тукъ Клеопатро!

Една мечка излѣзе.

Поб-право — едно мече — самка.

То приближи, като влечеше широкитѣ си лапи по пола и ржмжеше радостно. Па се повдигна и упрѣ прѣднитѣ крака на колѣнетѣ на доктора, като отваряше голѣми уста съ бѣли остри зѣби. То се галеше, като кученце. Докторътъ го помилва по пуховата козина на главата, даде си ржката да ѣ полиже. То ѣ облиза цѣла, па ѣ лапна.

Тоя звѣрь, хванѣтъ въ Срѣдня-Гора още паленце, бѣше подарѣкъ отъ единъ селянинъ-ловецъ, комуто Соколовъ излѣкува сина отъ опасна болѣсть. Докторътъ се привърза твърдѣ силно на това животно и посвети много грижи да му даде добра отхрана. Клеопатра нарасваше благополучно подъ